

Szegedi ifjómunkások tiltakozása

Tegnap reggel és délután a műszak befejeztével a textilművek KISZ-fiataljai nem az öltözőbe siettek, hanem alapszervezetként összegyűltek, hogy meghallgassák az alapszervezeti titkárok tájékoztatóját az amerikai imperialistáknak a Vietnami Demokratikus Köztársaság ellen elkövetett agressziós cselekedeteiről, és tiltakozásukat fejezzék ki a Vietnami Demokratikus Köztársaság, továbbá az egész Távol-Kelet békéjét fenyegető brutális merényletek ellen. A röpgyűlésen több mint 800 ifjómunkás fejezte ki tiltakozását. A KISZ-fiatalok megbeszélésezték az agresszorokat és tiltakozásukat eljuttatták a KISZ Csongrád megyei bizottságához.

Másfél évvel a határidő előtt

Megkezdődött a termelés a Móra Ferenc Tsz új „csirkegyárában”
Negyedmillió csirke évente

Az eredeti tervek szerint a szegedi Móra Ferenc Tsz új baromfitelepét 1966 júniusában kellett volna átadni rendeltetésének. Januárig azonban már felépült 4 darab, egyenként 84 méter hosszú és 1008 négyzetméter alapterületű baromfiház. S a tsz igazgatósága úgy látta: nagy veszteség érne mind a közösséget, mind pedig a népgazdaságot, ha ezek a 6 millió forintot képviselő épületek még másfél évig üresen, haszontalanul állnának. S az ország legkülönbözőbb üzemeiből hetek alatt teremtettk elő a szükséges fűtőberendezéseket, az elektromos önetetőket és ónítókat. A Csongrád Megyei Építőipari Vállalat szakiparosai pedig valóságos rohammunkával felszerelték azokat. A szerelők javában dolgoznak még, de már elkezdődött a termelés is. Két turnusban 44 ezer naposcsibe érkezett Bábólnáról, s mint láttuk, jelentéktelen elhullási százalék mellett máris nagyszorúan fejlődnek.

Az új telep teljes üzembehelyezésével évente a gazdaság mintegy negyedmillió másfél kilós körüli pecsényecsirkét biztosít a szegedi fogyasztók és a megyei baromfifeldolgozó üzemek számára.

Szegeden még másik két közös gazdaságban is egyre nagyobb sikerrel foglalkoznak nagyüzemi csibeneveléssel.

Az óriási gyári csarnoknak tűnő épületekben állandóan 28 fok a hőmérséklet, kitűnően érik magukat a kis „pehelygombócok”.

Termelékenyebb munkával több fonalat és szövetet gyártanak

Sok ezer igény, szempont, lehetőség és megköthetőség harmóniája a Kenderfonó- és Szövőipari Vállalat 1965. évi terve. Mégsem mondhatjuk egyetlen apró részletére, gyáregységeinek, műhelyeinek, a legkisebb üzemszéknek tervére sem, hogy mellesleg, elhanyagolható. Ezért vitatták meg felelősséggel a néhány napja elkészült éves tervet a nagyvállalat pártbizottságának, igazgató tanácsának tagjai.

Komplex intézkedési terv

A kedden tartott együttes ülés napirendjén az éves terv mellett szerepelt a komplex intézkedési terv, az az évi bérszabályzat, a munkaverseny segítésére kidol-

gozott irányelvek megvitatása is. A vállalati párt-végrehajtóbizottság néhány nappal ezelőtti ülésén már foglalkozott a termelés időszéri kérdéseivel. Ez alkalommal azonban már a konkrét, az egész vállalatra érvényes tervszámok, célkitűzések megvalósításának „hogyanjáról” tanácskoztak. E terv szerint a fonodáknak 7,3 százalékkal, a szövődének 4,7 százalékkal kell többet termelni, mint az elmúlt évben. Exportfonalból 14 százalékkal, szövetből pedig 13,6 százalékkal adnak többet. Mindezt természetesen a termelékenység növelésével akarják elérni úgy, hogy az elmúlt évihez mérten 3,2

százalékkal magasabb legyen a termelékenység.

60 ezer négyzetméter ponyva — takarékosagból

Ez az éves terv. A munkaverseny célkitűzései azonban ennél nagyobb feladatokat jelölnek meg. Ezzel a plusszal akarnak hozzájárulni népgazdaságunk 1965. évi tervének eredményes megvalósításához. A tervezett termelékenység növekedésénél 1—2 százalékkal magasabb emelkedést akarnak elérni. Az alapjövődélműködési szintre is ígérnek fél százalékokat. A termelékenység növelésén túl csökkentik a közvetlen és közvetett anyagköltséget. E vállalásuk hogyanját rögzítették. A komplex intézkedési tervben. Azt is célul tűzik ki, hogy minden negyedév utolsó hónapjának 24-ig teljesítik az esedékes export kiszállítási kötelezettséget. Az egyébként megemelt exporttervet is túl kívánják teljesíteni, s a megtakarított fonalból 60 ezer négyzetméter ponyvát gyártanak. A tervezettnél több export- és belföldi zsinógot, fonalat is adnak a népgazdaságnak.

A munkaverseny célkitűzései között szerepel a technológiai fegyelem megszilárdítása, a fonalak minőségének javítása. Csökkenteni akarják a minőségi hibákat a szövődékben, s gondolnak a munkás-egészségvédelemre, a balesetek számának lényeges csökkentésére is.

Napról napra teljesíteni a tervet

A vállalati pártbizottság s az igazgatói tanács együttes ülésén elfogadott és megvitatott éves tervet, a munkaverseny segítésére kidolgozott irányelveket a most következő hetekben megvitatják a vállalat minden gyáregységének dolgozóival, párt- és társadalmi szervezetek vezetőivel, aktivistáival, szocialista brigádokkal, hogy a két vezető szerv együttes ülésén kialakult egységes állásfoglalás teremtdőjön meg a munkahelyeken, a gépek mellett, s a közös erőfeszítéssel már az év elején napról napra, hétről hétre teljesítse tervét a Kenderfonó- és Szövőipari Vállalat.

N. P.

Saját erőből

Külső segítséget csak az várhat, aki saját maga minden megtett az ügy érdekében. Erdemes ezen elgondolkozni idei gazdasági feladataink számbavételekor és végrehajtásakor. Mert bár kétségtelen, általánosságban a terv nem tartalmaz feszített mennyiségi előirányzatokat, célkitűzéseink végrehajtása mégsem könnyű. Hiszen a tervezett gazdasági előrehaladást a tavalynál nem több beruházással és alig több munkáslétszámmal kell megvalósítanunk. Nem is szólva arról, hogy külkereskedelmünk — nemzetközi fizetési mérlegünk javítása miatt az ipari exportnak lényegesen gyorsabban kell növekednie, mint a termelésnek és az importnak.

A múltban szinte gyakorlattá vált egyes vállalatoknál, hogy a termelésnövekedést — csak több beruházással, illetve megnövekedett munkáslétszámmal, a többletexportot növekvő importtal teljesítették. Ez az út hovatovább járhatatlanná vált. Az idej feladatok csak akkor oldhatók meg, ha a vállalatok maximálisan és öntevékenyen feltárják, s kihasználják belső erőforrásaikat, lehetőségeiket.

Az öntevékenység fokozásának fontos feltételét, a vállalati vezetőknek a korábbinál nagyobb önállóságot a közelmúltban kiadott felsőszintű rendelkezések biztosították. Például az új munkaügyi rendelkezések növelték a vállalatvezetők hatáskörét. Lehetővé vált, hogy a problémákat azon a lépcsőfokon döntse el, ahol felforrulnak, s ahol azok helyes elintézésének minden feltétele adva van.

A nagyobb önállóság azonban nemcsak nagyobb hatáskört, de nagyobb felelősséget is jelent. Olyan értelemben is, hogy a központi határozatokban rögzített elveket miként váltják át a mindennapok gyakorlatává. Korábban sok panasz hangzott el amiatt, hogy a

vállalatok vezetőinek gyakran apróbb kérdésben is megkötik a kezét, s a minisztériumok olyan kérdésekben is maguknak tartották inn a döntés jogát, amely bőven belefért volna a vállalati igazgató hatáskörébe. Ezekben a bírálatokban kétségteleül sok igazság volt. De az utóbbi időben ezzel éppen ellentétes jelenségek tapasztalhatók. A vállalati igazgatók egy része nem számol a megváltozott helyzettel, nem éli a kibővült hatáskörrel, és olyan kis jelentőségű — néhány száz vagy ezer forintos — ügyekben is a minisztériumhoz fordul döntéssért, mellyel tulajdonképpen még neki sem szabadna foglalkoznia, hanem az illetékes beosztottjaira kellene bízni. A döntéseknek és a felelősségnek ez az áthárítása, a belső erőforrások feltárásának háttérbe szorítása talán elfogadható volt akkor, amikor azt gondoltuk: a népgazdaság tervszerű, arányos fejlődéséhez nem kell más, mint egy részletes, felülről előírt terv, s a vállalatoknak nincs más feladatuk, mint e tervet végrehajtani.

A szocialista gazdaság azonban bonyolult, szerteágazó, változékony, s ennek fejlődését minden részletében előre látni aligha lehet. Minden útközben támadt problémával és azok megoldási lehetőségeivel még a leg gondosabban elkészített terv sem számolhat, s éppen ezért — a tervek mellett — egyre nagyobb jelentőséget tulajdonítunk a közvetlen gazdasági kapcsolatoknak, a helyi lehetőségek és erőforrások feltárásának, s mozgósításának. A döntések és a felelősségvállalás, valamint a belső tartalékok feltárása azért nem választható el egymástól, mert az öntevékeny vállalati munkának talán ez a legkönnyebben megoldható eleme, s azok a vállalati vezetők, akik ezzel sem élnek, még kevésbé képesek feltárni a nehezebben mozgósítható belső erőforrásokat, tartalékokat.

Üzemi tartalékok feltárásának természetesen már a múltban is igen jelentős eredményei voltak. Ennek csupán az volt a szépséghibája, hogy erre a vállalatokat igen gyakran valamilyen külső kényszer inspirálta. Az egyik textilt vállalat például a termelési feladatainak bővüléséhez meglehetősen magas beruházási keretet igényelt. A beruházási összeget meg is kaphatta volna, azonban kiderült: új üzemszék építésére nincs mód, mert a vállalat területén nincs erre hely. S csak miután a fejlesztésnek ez a külterjes módja megfeneklett, akkor ültek össze a vállalatvezetők, hogy felkutassák a termelés bővítésének olyan lehetőségét, amely az eredeti megoldásnál lényegesen olcsóbban produkálja ugyanazt az eredményt.

Mint hogy a népgazdaság teherbíró képessége korlátozott, s ugyanakkor az üzemekben a „kapun belül” még igen sok tartalék lehet fel, helyes lenne olyan munkamódszert kialakítani és állandósítani, hogy a vállalatok csak abban az esetben forduljanak a külső segítséghez, amikor már a saját lehetőségeiket valóban kimerítették. A „segíts magadon...” közmondást tehát közgazdasági nyelvre így lehetne „lefordítani”: a vállalat fejlesztési érdekében „tedd meg saját erődből mindazt, amit megtehetsz és akkor — de csak akkor — joggal elvárhatod az állam segítségét is”.

GARAM JÓZSEF

Megjutalmazták a legjobb újítókat

Újítási ankét a MÁV szegedi igazgatóságán

Újítási ankétot tartottak tegnap a MÁV szegedi igazgatóságának tanácstermében az igazgatóság területén dolgozó kiváló újítók, az önálló elbírálási joggal felruházott szolgálati helyek vezetői, a szakszervezeti bizottságok mellett működő újítási és ésszerűsítési bizottságok munkatársai, az igazgatóság osztályvezetői és újítási előadói részére. Az ankéton részt vett Sebestyén János, a Vasutas Dolgozók Szakszervezetének munkatársa.

Az igazgatóság dolgozóinak az újítási mozgalomban elért eredményeiről Kiss Károly, a MÁV szegedi igazgatóságának helyettes vezetője számolt be.

Az elmúlt 16 év alatt az igazgatóság dolgozói 18 ezer 590 újítási javaslatot nyújtottak be. Ebből 5043-at — a benyújtott javaslatok 27,2 százalékát — fogadták el. 1964 december 31-ig 5020 javaslatot vezettek be. A megvalósult újítások, javaslatok segítségével 33 millió 443 ezer forintot sikerült megtakarítaniuk. Ezalatt az időszak alatt összesen 1 millió 119 ezer 227 forint újítási díjat fizettek ki.

A múlt év eredményeinek vizsgálatánál kitűnt, hogy az év folyamán bizonyos mértékben lassult a javaslatok

elbírálása, ügyintézése. A múlt évben függőben maradt javaslatok közül az igazgatóság egyes osztályain és felügyeletük alá tartozó önálló elbírálási joggal felruházott szolgálati helyeket összesen 84 elintézetlen javaslat terheli.

1965. évi feladattervekben foglalt problémák megoldására létrehozzák az újító és célbrigádokat. A szocialista brigádokat is mozgósítják az újítási feladatok megoldására. Mivel az újítómozgalom legjobb propagandája a gyors és szakszerű ügyintézés a legnagyobb gondot a benyújtott javaslatok gyors elbírálására, a kísérleti idők pontos betartására és az elfogadott javaslatok gyors bevezetésére fordítják.

Kiss Károly, miután választott a vitában felmerült problémákra, a múlt évben kitűnt újítóknak pénzjutalmat adott át Megjutalmazták Asztalos József mérnököt, Baráth László főintézőt, Halmay János segédtisztet (Szentes), dr. Hankó Vilmos tanácsost, Hortobágyi Ádám műszaki felügyelőt (Békéscsaba), Jenei Ferenc művezetőt, Kovács Pál újítási előadót (Békéscsaba), Lángi Alajos műszaki főintézőt, Megyik Ferenc mérnököt, Orvos Mátyás művezetőt (Békéscsaba) és Temesvári Gyula műszaki főintézőt.